

Se še spomnite Tare?

Kdo bi se je ne, tiste majhne črnoglavke, olepšane s toplimi odtenki rjave barve. Kdo je takrat sploh mogel iti iz šole, ne da bi se ustavil na vogalu našega vrta, kjer je Tara imela svojo »palačo«. Pa naj je bila njena palača narejena še s tako ljubeznijo in opremljena z vsem pasjim komfortom, se je Tara vendarle nenehno ozirala tja ven, kjer je za njeno mrežo bil širok in vabljev svet svobode. Vedno, ko so se otroci ustavili pri njej, jih je milo gledala s svojimi toplimi rjavimi očmi in v vseh oblikah pasje govorice prosjačila, da bi jo spustili na svobodo. To pa je smel storiti le gospod župnik, njen gospodar.

Potem pa je majhna črna štručka zrasla in v njeni kosmati glavici so začeli rojiti vse mogoči prevratniški načrti. Zavedela se je svojih genov in kmalu začela uporabljati kremplje in zobe. V veliko veselje je odkrivala svoje sposobnosti kopanja. Ko je prvič spodkopala ograjo in je njena skuštrana glavica brez župnikovega dovoljenja pogledala v svobodo, je zanje bilo, kot da bi ponovno prišla na svet. Takoj jo je mahnila na raziskovanje novega kraja, v katerem se je, ne po svoji krivdi, znašla. Pasjim mrcinam v vasi se je spretno izognila in je raje zavila v družbo leno zibajočih se račk in gosi, ki jih v Veržehu ni bilo malo. Toda groza! Race in gosi so ob njenem prihodu zagnale tak vik in krik, da je bilo joj! Da bi jih utišala in potolažila, jim je skušala izkazati nekaj svojih nežnosti. Ko so preplašene »rêce« na svojim perutnicah začutile njene »mlečne« zobe, je

panika dosegla tudi gospodarje rac in gosi. Še dobro, da se je vedelo, čigava da je ta mala, črna zverina. Telefoni so zvonili in gospod župnik je moral malo nagajivko iskati sedaj na tem, drugič pa na drugem dvorišču.

No, tako ne bo šlo več naprej, ograjo bo treba popraviti! Toda, če je bila ograja »ojačana« na tej strani, je Tara skopala izhod na drugi strani in spet je bil cirkus po Veržehu. Potem je »hišni komite« z zaposlenimi sklenil, da Tari onemogoči pobege z električno ograjo. To je bila rešilna ideja! Andrej in Marko sta na samokolnico naložila dizelski agregat, priklopila vrtalko in začela vrtati luknje v betonske stebre, da bi tam namestila izolatorje in nanje napela žico električne ograje (pastirja!). Potem so

z združenimi močmi napeli žico na izolatorje, žico priklopili na »električnega pastirja« in poklicali Taro, da bi preizkusili učinek nove varnostne naprave. Tara je veselo priskakljala in se nagajivo usedla na samo »vročo« žico. Debelo so gledali, kako Tara z golo r---o veselo sedi na električni žici. Seveda, kako ne bi! Da bi bila »vroča« žica kar najbolj učinkovita pri Tarinem iskanju lukenj pod ograjo, je bila žica speljana čim nižje. Tu pa jo je Tara tako učinkovito »ohladiła«, da Tara kljub goli r---i sploh ni občutila njenih električnih sunkov.

Bilo je še veliko poskusov, kako mlado trmoglavko naučiti manir, a vse brez uspeha. Ni bilo druge rešitve; treba je bilo po verigo. Najprej je bila to lepa, drobna, svetleča, pravi okras za Taro. In Tarini geni so ji spet »prišepnili«, kako se rešiš iz verige. Dokler je šlo, je trgala verigo, ko pa je za kazen dobila močnejšo verigo, je iz ovratnice spretno izmaknila glavico. In spet je veselo šla vasovat po Veržēju. Zadeva je prišla že tako daleč, da jo je hodila »gledat« celo policija.

Medtem pa je Tari zrasla glava, tako da je ni mogla več spraviti iz ovratnice. Tudi njena veriga je

bila že tako močna, da bi držala celega bika. Tako je Tara končno morala priznati poraz. Užaljeno je samevala, do »smrti« obgrizla vse mlade hruške, ki jih je dosegla. Gospod župnik pa je odslej le imel mir.

Ni pa bilo tako z g. Mirkom, ki je stanoval natančno nad njeno »palačo«. Podnevi ni bilo problemov. Tara je poležavala sedaj na soncu, sedaj v senci. Vse drugače pa je bilo ponoči! Tara ni lajala kot kakšen hišni cucek, ko je ona »odprla« svoj gobec, so se od decibelov zatresle šipe v oknih.

Tisto leto je Gabrčeva koruza bila ravno tako velika, da so se v njo lahko naselili divji zajci. Tudi oni so podnevi počivali, ponoči pa »žurirali«. In neke noči, ko je polna luna svetlo sijala na nebu, so morali biti zajci še posebej nesramni, kar je ob živce spravilo sicer mirno in ravnodušno Taro. Nekaj časa jih je s pritajenim renčanjem opozarjala, naj bodo tiho. Ko to ni več zaleglo in je zajčji »kažin« vse bolj naraščal, je tudi Tara morala »zvišati« glas. Ko so zajci opazili, da je privezana in poleg tega še za ograjo, so postali še bolj nesramni in Tara je, seveda, ponorela. G. Mirko je ves ta cirkus med zajci in Taro kar dolgo potrpežljivo prenašal. Pogledoval je

na uro. Šele ena po polnoči! Potem je bila že dve. Krepko je lezla že na tri! Torej, adijo spanje in mirna noč! Nekaj časa se je obračal na tisto bolj gluho uho, a nič ni pomagalo.

Po dveh urah zadrževanega besa, je ta slednjič kot vulkan bruhal na dan. Na videz sicer miroljuben človek, je kot »ponorek« planil pokonci, kar čez pižamo navlekel hlače in dol na dvorišče. V Draševi delavnici je pograbil sekiro (!), potem debelo in močno dilo (desko), nato še nekaj dolgih žebeljev. Ko je Tara ugledala bliskanje njegovih besnih oči, v njegovih rokah pa grozečo sekiro, je hitro smuknila v svojo uto, se stisnila čisto v zadnji kot in s strahom čakala na svoj kruti konec. G. Mirko je bil dovolj besen, da bi jo lahko »stresel« iz njene ute in potem, bogsigavedi, kaj bi se lahko zgodilo! A na srečo se je samo stemnilo. Potem pa bum ... bum ... bum ... Težki udarci so padali po uti, da je odmevalo daleč naokoli v gluho noč. Končno se je vse poleglo in ogorčeni koraki so se počasi oddaljili. Tara hoče hitro pogledati, kaj se je pravzaprav zgodilo. A glej ga, šmenta, vrat v uto ni več. Samo ozka špranja zgoraj in ozka špranja spodaj. Še koruze ni mogla več videti in ne nesramnih zajcev, ki so bili vsega tega krivi.

Z golo sekiro v roki in besom, ki je v mesečini kar bliskal iz njegovih oči, se je g. Mirko vračal nazaj v hišo. Medtem pa je nočni ropot zbudil g. Turka, na drugi strani. V strahu, da je kaj narobe, je tudi on,

kar v pižami, hotel pogledati, kaj se sredi noči dogaja. Previdno odklene vrata, pritisne na kljuko ... takrat bi ga pa skoraj kap! Pred njim je stala srhljiva podoba »Krpana« z mesarico v goli roki, seveda brez Brdavsove glave. »Krpan« je nekaj nerazumljivega zamomljal in odhlačal po stopnicah v gornje prostore, na smrt prestrašenega ravnatelja pa je pustil samega na vratih.

Na vse zgodaj se je gospod župnik namenil v Marijanišče. Čudil se je, da ne vidi svoje Tare, ki bi ga z igrivim poskakovanjem pozdravljala. Ko pa le pride mimo vogala, ga nenavaden prizor skoraj spravi ob sapo! Tarina uta je bila z dolgimi žebli surovo zabita in njene prestrašene oči so ga izza ozke špranje milo prosile, naj jo vendar spusti ven. Takoj je »kapiral« kaj se je moralo ponoči goditi. Previdno je pogledal kvišku, in ker ga iz okna nad Taro ni nihče opazoval, je hitro osvobodil poredno mrcino, vmes pa ji ves čas zabičeval, da naj vendar ponoči da mir.

Po tem tragičnem incidentu se je Tara kmalu preselila v Turnišče, h gdč. Bernardi, naši kuharici. Za tolažbo ji skoraj vsak dan prinaša »koščene« in »mesene« pozdrave iz naše kuhinje. Mi pa se je še vedno »hvaležno« spominjamo in radi pripovedujemo pikantne spomine na njeno burno »otročstvo« pri nas.

Zapisano ob Tarinem 5. »rojstnem« dnevu

Kako sem gospoda Maroša učil kuhati juho

Gospod Maroša ni izbirčen pri hrani, vse s hvaležnostjo poje, a najraje ima juhe. Njegova glavna hrana je še vedno juha, ki mora biti čim bolj čista, da jo lahko kar popije. Namesto prikuhe, poje en čokoladni puding, namesto sladice pa »Obstgarten« jogurt z jagodami. Potem se z velikim veseljem in dolžnim spoštovanjem razveseli »inšpektorja«, to je močne črne kave »Lavazza« z whiskyjem, ki mu ga zvesto prinaša gospod inšpektor, naš višji predstojnik iz Ljubljane. Juhe se seveda vsak dan menjajo, puding, jogurt in inšpektor pa vedno ostanejo isti.

Juhe se torej vsak dan menjajo. Tako je bilo že nekdanj, ko si je večerje pripravljaj še sam. Opazoval sem ga pri tem početju, ki mu je bilo v največje veselje. Zapomnite si tudi vi, kako se to dela!

Po večerni maši je g. Maroša odšel v našo privatno kuhinjo. Njegove oči so iskale juho, ki je ostala od kosila. Če je ni našel v naši, jo je poiskal v »ta večji« kuhinji. Imel je priljubljeno rožasto emajlirano skodelo. Skoraj do vrha je nalil hladne

juhe, skodelo pristavil na plin in medtem ko se je juha počasi segrevala, je gospod Maroša dodajal vse tisto, kar je bilo po njegovem okusu. Takole je to potekalo.

Najprej je v juho, da bo še bolj okusna, dodal eno veliko žlico vegete, čeprav bi po naših okusih bila pogreta juha že tako in tako preslana! Nato je v juho, četudi je bila »zakuhana«, dodal še pest drobnih rezancev. Potem je bilo na vrsti olje, saj juha ni bila dovolj polna. Kar krepko je nagnil steklenico, da se je oljni »madež« na debelo razlil po vsej površini. Če je slučajno potem opazil še priljubljeno oljčno olje, je postopek z oljem še enkrat ponovil. Tako, sedaj mora vsa zadeva še zavreti. In zadeva je vedno zavrela tako temeljito, da se je njeno vretje ne samo slišalo, tudi navonjalo se ga je. Šele sedaj je bila juha dobra. In potem je gospod Maroša to z veliko mero pobožnosti in hvaležnosti za Božje darove počasi srebal iz globokega krožnika.

Jaz, ki sem vedno rad bil pameten, zlasti v kuhinji, sem ta njegov recept za juhe dolgo opazoval in ga temeljito ocenil, seveda kako škodljiv za zdravje da je. Dolgo si gospodu Maroši nisem upal ugovarjati. Ko me je pa že nekoliko »nerviralo« nenehno čiščenje štedilnika po povretu juhi, sem poskušal, seveda zelo diplomatsko, njegovo prakso vsaj nekoliko spremeniti.

Tako sem mu nekega večera, ko sva bila sama v naši obednici, začel »strokovno« razlagati, kako da je njegova juha ne samo nezdrava, da celo zelo škodljiva da je. Seveda sem imel celo predavanje o uporabi soli, ki naj je bo čim manj, potem o maščobah, ki jih je v naši krvi vedno preveč, pa o »pogrevanju«, ki je vedno ne samo neprimerno, tudi nadvse škodljivo. Kar gostobesedno in slikovito sem razlagal svoje »zdrave« poglede na juhe.

Gospod Maroša pa je medtem mirno večerjal in hitro sem opazil, da mu moja »strokovna« razlaga sploh ne pride do živega. Z nezmanjšanim apetitom je pospravljaval mastno in začinjeno in povrhu še pogreto juho. Ko sem jaz zaključil s predavanjem, je tudi on končal s svojo juho. Nagajivo, kakor je to znal, me je pogledal in z zmagoslavnim nasmehom »potolkel« mojo strokovnost: »Veš, gospod Mirko, jaz juhe tako kuham že skoraj 90 let!«

Ni mi bilo treba več razlagati. Razumel sem, kaj mi je povedal, še preveč dobro razumel! Skromno in tiho sem se umaknil, še dolgo pa mi je v ušesih zvenel njegov nauk: »Kaj me boš ti učil! Ko boš ti star 90 let in boš še tako vitalen in tako zdrav kot sem jaz, šele tedaj boš lahko drugim delil svoje nauke o zdravih juhah!« Pa me je, kot vedno, spet ugnal.

Jurski park po naše ali prvi april malce drugače

Kot je v navadi ob prvem aprilu, radi koga potegnemo za nos ali pa speljemo na limanice. In tudi letos ne more biti nič drugače, le da zgornji nasvet podajam že na začetku tega zapisa, da ne bi komu do konca branja (spet) zavrela kri in se mu omračil um ...

Salezijanci v Veržeju za bližajočo se stoletnico ustanove tako načrtujemo marsikaj. Med vsemi idejami smo na pobudo g. župnika predpremierno odprli Jurski park. Mogoče se bo še kdaj preimenoval v Edenski vrt, a dokler v njem ne bo vsaj drevesa s sadeži in kače, lahko ostanemo pri zgodnji stvariteljski dobi.

Po nekajmesečnih načrtih in pridobitvi vseh internih dovoljenj so stekla obrtniška dela,

večinoma v lastni režiji g. župnika. Iz zemlje so zrasli koli, nanje pa se je pripela ograda. Seveda je bilo največ dela s tako imenovanim zverinjakom. A stebri so se postavili, deske pribile, ne manjkajo niti notranje pregrade za razne vrste živali, krona vsega pa je dobra strešna kritina s še boljšimi zaključki, ki jih ne moreta uničiti ne veter ne sneg.

Seveda smo projekt zaključili z naselitvijo prvih prebivalcev ter ga odprli za prve obiskovalce, željne ogleda novih verženskih prebivalcev ... Pa pojdimo kar po vrsti in si oglejmo, kdo vse prebiva v novem verženskem parku.

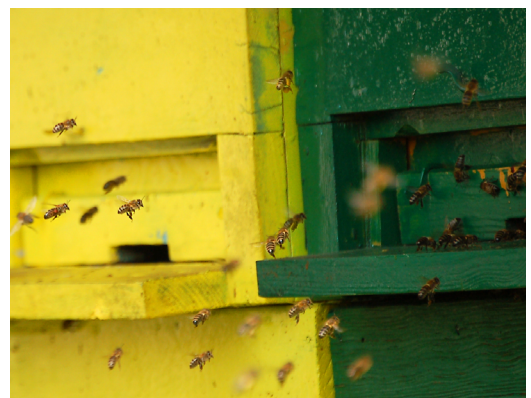
Stalne prebivalke »zverinjaka« so tri ljubke grlice, ki zvedavo opazujejo dogajanje v parku in mirno prenašajo divjanje ostalih stanovalcev in obiskovalcev.

Pravi frajer je zajček Piko, ki se že predrzno sprehaja po parku in zvedavo išče luknje, da bo lahko šel v vas ...

Sramežljive študentke, kakor jih imenuje njen uvoznik, s potrjenim statusom v ušesu, se veselijo prihoda g. župnika in hitijo k vhodni avli.

K prebivalcem parka prištevamo tudi zunanje gojence, ki se tu mudijo krajši ali daljši čas.

S posebnimi programi za obiskovalce želimo kar se da približati svet Jurskega parka. Zato imajo obiskovalci možnost, da se sprehodijo za ograjo in se tako lahko popolnoma identificirajo s prebivalci parka ter doživijo vsaj nekaj prvinskega nagona.

Seveda je ob tem vsaka podobnost nenamerna in zgolj slučajna, ni pa izključena.

P. S. Toliko o prvoaprilem projektu. Če pa kdo slučajno še misli, da so predstavitvene fotografije dobra fotomontaža in da je vse to dejansko fatamorgana, naj to misel le opusti. Če ne gre drugače, pa naj Jurski park pride pogledat. Prostora je še dovolj.

